

Från mörker till ljus

Så kom den då äntligen. Snön. Långt efter det att de vise männen lyckats leta sig fram till barnet i krubban. Många hade redan hunnit städa undan julen. De fåtalet julsaker som ändå klamrat sig kvar kom på något sätt mer till sin rätt när de fick stöd av snöglitter och knarr under skorna. Och den förstämning som torde ha infunnit sig på julafton när någon liten stackare packade fram en pulka ur paketen förbyttes i stor vuxenlätnad.

Det är ju ändå detta vi är vana vid. Så här års ska det vara snö och kallt på våra breddgrader. Även om en och annan snöskottare muttrar och vi fryser om näsan. För det var verkligen med blandade känslor jag såg snödroppen tränga upp ur rabatten i januari månad. Det kändes sårbart och vilset på något sätt.

Kanske fanns ändå en större sårbarhet hos mig själv än i blomman. Vi blir ju oroade när klimatet inte är sig likt. Och hur stor skuld har vi till det här? Vi har levt över våra tillgångar. Alla vet det. Men hur gör vi nu då? Det är ju så förskräckligt mycket som behöver förändras. Eller är det inte? Orkar vi? Vill vi? Har vi förmågan att göra det tillsammans? För det är ju tillsammans vi måste göra det. Allihop.

Med snön kommer också ljuset. Mörker, dis och fukt har tryckt oss hårt ner mot den leriga marken i månader. Men nu vänder solen sitt ansikte tillbaka till oss och är oss nådig. Och den har god hjälp av den vita snön. Jag vet att det är fler än jag som behöver dagsljuset för att må bra. Det känns inte alls lika hopplöst. Jag blir glad. Det är ju vackert att få finnas till. Även om problemen ännu inte är lösta.

Mörker och ljus. Vilsenhet och sårbarhet eller hopp och ny kraft. Oro och förtvivlan eller tillit och glädje. Två poler vi rör oss emellan hela livet. Vi kommer inte undan. De hänger ihop. Motsatserna behöver varandra. Det ena i kontrast mot det andra.

Tänk om vi kunde lära oss att vila i den vissheten. Att det vänder. Förr eller senare vänder allt. En rörelse från det ena till det andra. Ibland med hjälp av vår egen insats. Ibland sker det långt bortom vår förmåga och horisont. Bådadera behövs.

Poeten Olle Svensson kallades ibland för ljusmystiker. Här kommer en dikt ur hans samling *Sena sagor: Otidsenliga dikter från 1967*:

*I urgrå höstars lera och grus
genom brännande vintrars isvita mull
vill vi kämpa oss fram som sorkar och möss
för de blommande somrarnas skull*

En ljus vårtermin önskar jag alla. Full av hopp.
Inga-Lill Örnerfors Modin, präst i Västanfors Västervåla församling
inga-lill.modin@svenskakyrkan.se

